

Комплексність предмета аграрного права в повній мірі відображається у вченні про елементи цієї галузі. Виділяючи основні елементи предмету аграрного права – земельні, майнові, трудові, організаційно-управлінські відносини – аграрно-правова наука за аналогічним принципом виділяє і відповідні інститути аграрного права – правовий режим земель, що використовуються у сільськогосподарській діяльності, правовий режим майна сільськогосподарських підприємств, правове регулювання трудових відносин в сільському господарстві, правове регулювання управління справами сільськогосподарських підприємств та ін.

Викладене дозволяє підсумувати, що предмет правового регулювання аграрного права виступає одним з вирішальних чинників, що впливає на формування його системи. Його слід констатувати як системоутворюючий чинник системи аграрного права.

Бібліографічні посилання

1. Аграрне право України / За редакцією академіка АПН, професора Янчука В.З. – К.: Юрінком, 1996. – 560 с.
2. Аграрне право : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / В.П. Жушман, В.М. Корнієнко, Г.С. Корнієнко та ін. ; за ред. В.П. Жушмана та А.М. Статівки. – Х. : Право, 2010. – 296 с.
3. Аграрное право: учебник / С.А. Боголюбов, М.М. Бринчук, Н.О. Ведышева, [и др.]; отв ред М.И. Палладина, Н.Г. Жаворонкова. – М.: Проспект, 2012. – 432 с. – С. 10.
4. Аграрне право України: Підручник / За ред. О.О. Погрібного. – К.: Істина, 2006. – 448 с. – С. 15-16.
5. Крупка Ю.М. Аграрне право України: Навч. посіб. для дистанційного навчання / За наук. ред. Н.Р. Малишевої. – К.: Університет «Україна», 2006. – 160 с. – С. 17.

Корнієнко В. М.

*к.ю.н., доц. кафедри земельного та аграрного права
НУ «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»*

ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН У СФЕРІ ОРГАНІЧНОГО СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Органічне сільське господарство на світовому рівні розглядається як новітня методика господарювання, як засіб підтримки економічної, соціальної, екологічної сфери життєдіяльності людини і суспільства. Правове регулювання даного питання існує в законодавстві багатьох розвинених країн світу. Нажаль, в Україні органічне сільське господарство на теперішній час не знайшло офіційного закріплення в нормативних актах незважаючи на те, що подібні відносини існують, розвиваються в зв'язку з тим, що застосовуються міжнародні стандарти, котрі не суперечать чинному законодавству України завдяки чому здійснюється активна експортна торгівля органічною сільськогосподарською продукцією з іншими країнами світу.

Органічне сільське господарство – це певний спосіб господарювання, основою якого є ощадливе, бережливе ставлення до існуючих природних ресурсів, відмова від використання при виробництві сільськогосподарської продукції штучних речовин постачання на ринок екологічно чистих продуктів харчування та сировини. Такий спосіб гарантує безпечність та якість сільськогосподарської продукції при наявності несприятливої екологічної обстановки та використанні аграрними товаровиробниками хімічних засобів при вирощуванні продукції тваринного та рослинного походження. Початком запровадження органічного сільськогосподарського виробництва у світі вважається середина двадцятих років минулого століття, коли австралійський філософ Рудольф Штейнер заснував теорію антропософії відповідно до якої людина відчуває себе часткою всесвіту і повинна жити в гармонії з навколишнім середовищем підтримуючи баланс між духовною та матеріальною основами. Виходячи з теорії Штейнера дуже небезпечним є застосування хімічних добрив та отрутохімікатів [1, с. 57-58]. На міждержавному рівні розвиток та становлення органічного

сільськогосподарського виробництва був покладений Організацією Об'єднаних Націй, а саме Організацією з сільського господарства та продовольства, головною метою діяльності якої є збирання та аналіз інформації про продукти харчування, становище сільського господарства у світі, збереження природного навколишнього середовища, застосування міжнародних стандартів в аграрному виробництві. Просуванню світового ринку органічних сільськогосподарських продуктів сприяє і Конференція із торгівлі і розвитку в рамках ООН.

В 1971 році у Франції розпочала свою діяльність Міжнародна федерація руху за органічне сільське господарство, яка об'єднала майже 750 організацій зі ста країн світу. Мета її діяльності полягає в застосуванні органічної сільськогосподарської продукції у процесі виробництва, переробки, розподілу та споживання останньої. Федерація запропонувала створити міжнародну цільову групу із гармонізації та еквівалентності стандартів в органічному сільському господарстві, що сприятиме міжнародній торгівлі органічними продуктами сільського господарства, покращить доступ більшості країн світу на міжнародні ринки. Значна роль в розвитку органічного сільського господарства на міжнародному рівні належить Центру міжнародної торгівлі [2]. Враховуючи прагнення України до конкурентоспроможності у сфері сільськогосподарського виробництва слід поширити розвиток органічного сільськогосподарського виробництва в нашій державі, а оскільки в таких відносинах застосовуються міжнародні стандарти, які не суперечать національному законодавству, вкрай необхідно здійснити імплементацію цілої низки відповідних правових норм, що регулюють відносини в цій сфері.

Література

1. Гуменюк Г. Д., Баджурак О. В., Люшенко О. К. Органічне виробництво в світі – історія розвитку та сучасний стан // Біоресурси і природокористування, – Том 2, № 3-4, – 2010, – С. 56-62

2. Берлач Н. А. Можливості участі України в процесі міжнародної співпраці у сфері розвитку ринку органічного сільського господарства // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vuzlib.com/content/view/1454/13/>

Корнієнко Г.С.

*к.ю.н. кафедри земельного та аграрного права
НУ «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ВИРОБНИЦТВА БЕЗПЕЧНИХ ТА ЯКІСНИХ ПРОДУКТІВ ХАРЧУВАННЯ

Наявність якісних харчових продуктів формує продовольчу безпеку держави, що є важливим елементом та невід'ємною складовою національної безпеки України.

В Україні для цього напрацьована певна нормативна база. Держава на законодавчому рівні встановлює жорсткі перепони для проникнення до споживача неякісної продукції та екологічно небезпечної продукції.

Незважаючи на прийнятті великої кількості нормативних актів, які регулюють забезпечення населення України безпечними та якісними продуктами харчування, в повному обсязі вони не гарантують наявності відповідної продукції. Зокрема, проблема полягає в тому, що акредитовані вітчизняні ветеринарні лабораторії в основному визначають показники безпечності необроблених продуктів харчування тваринного походження скрининговими методами, а відповідно до рішення ЄС 657/2002 для виконання національних планів державного моніторингу залишкових кількостей ветеринарних препаратів та забруднених речовин в продуктах тваринного походження та кормах, а також харчових продуктах, підконтрольних ветеринарній службі, необхідно проводити дослідження в акредитованих лабораторіях із застосуванням підтвердних методів. Центральна державна лабораторія ветеринарної медицини здатна була визначати тільки три показники безпечності необроблених харчових продуктів тваринного походження, а згідно з європейськими